

132 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Een borreltjie

Tegeswoordig is 't dôôdgewoon azzie bij iemand thuis een borreltjie aangebôôje krijgt en dan hoeft 'r nog gêên êêns êên jaerig te zijn. Bij sommige komt 'r bekant daegelijks drank op taofel. Vroeger was dat niet zô, maor toch is t'r aaltijd al drankmisbruik gewist. Lees de geschiedenis d'r mor 's op nae. In de twintiger jaere zag-ie dikkels iemand dronke d'n dijk uit gaon. Hij mos ommers van 't kefee naer huis! Kefeechies waaze d'r zat! 'k Weet ok nog wel dà-je d'r -azzie mit pont naer Dordt toe gong-een hêêl stellechie had op de Rietdijk. Meschie weet 'r wel iemand hoeveul d'r hier in Slierecht wazze?

't Beurde wel, dat iemand, ondanks aale aaremoej, z'n hêêle weeklôôn verzoop. 't Wazze nog al 's dezelfde fegure die dronke over d'n dijk zwalkte. De jonges bleve d'r dan joelend achteraan lôôpe. Zukke gezinne zelle 't 'r best zwaer mee gehad hebbe, zôwel de klaaintjies as de vrouwe. In de deursnee huishouwes kwam allêên mit een verjaerdag of mit ouwejaer drank in huis. Ouwe klaore of citroenjenever voor de manne en klodders of boerejonges voor de vrouwe. Op ouwejaersaevend kwam d'r soms ok waarme pons (punch) op taofel, zelfs 't grut kreeg dan een klaain glaosie.

Wier d'r een baby gebore, dan was t'r bij d'n uitzet een haalf flessie brandewijn. Waer dat voor diende hê 'k aagelijk nooit goed begrepe. Een zieke mos soms wijn hebbe om oop te staarke, dan wier d'r bij Elzenaere een fles pleegzuster bloedwijn gehaald. D'r kwam een tijd, dat 'r van aales gedaen wier om 't drankmisbruik tege te gaon. In Amerikoa wier de drankverkôôp hêêlemael verbôôje. "Drôôggelege", zeeje ze. In ons land wiere d'r verêêniginge opgericht voor mense die d'n drank afzwoere. Dan wazze van d'n "Blaauwe Knôôp". D'r wiere ok waarschouwende versies gezonge. 't Hêt aalemael nie veul geholpe.

M'n vaoder -hij was klompemaaker- mos 's naer een houverkôôping. Dat gebeurde publiek in een kefeechie en d'r kwam een borreltjie aan te pas. Of dat-ie nou teveul op had of dat 't verkeerd gevaale was mit die kou, dat weet 'k niet. Wel weet 'k dat-ie lichtelijk angeschote thuiskwam. Moeder begon eerst tegen 'm uit te vaere en begon toen te schrette. 'k Was 'n jaer of zeuve, acht en begon deur 't ongewone ok hard te janke. En vaoder, die vanweges d'n drank toch al treurig gestemd was, gong toe ok mor meedoen. Zô veroorzaakte een borreltjie een hêêle consternaosie.

Soms wiere de dronke loi opgebracht deur de pliesie. Dan had dien êêne dronke lor meer geluk. Hij vloog op z'n fiets uit de bocht, zaalde d'n dijk af buitendijks, maor gelukkig was 't lêêgeb, zôdat-ie haalverwege op de glooing bleef hange. M'n ome en tante die net langs kwamme, hielpen 'm op 't drôôge, maor van de schirk en van d'n drank kon die nie meer op z'n bêêne staon. Ze hebben 'm toen mor thuis gebrocht. Toen die z'n vrouw zag, riep-tie, op m'n ome wijzend: "Die vent hê-me in 't waoter gegooïd!"

Z'n vrouw vong 't hêêl aarg, maor ome zee dà-ze 'm mor wat mos toegeve. En tante zee later: "Je hà niet veul eer vâ-je waarke en je kompt ok vast niet in aanmaarking voor een onderschaaiding voor 't redde van drenkelinge.

